

Előfizetési árak:

Egy évre 5 frt — kr.
Fél évre 2 frt 50 kr.
Negyed évre 1 frt 25 kr.

Szerkesztőség:

Kurcaparti-utca 31. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények és az előfizetési pénzek is küldendők.

SZENTESI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Hirdetésekre nézve

a lap egy oldala 18 helyre van beosztva
Egy hely ára 90 kr. Bélyegdíj minden beiktatástól külön 30 kr.
Hirdetések Stark Nándor könyvkereskedésében is felvetetnek.

Nyilttér-ben

minden egyes sor közlése 30 kr.
Bérmertelen levelek csak ismert kezek től fogadtatnak el.
Kéziratok vissza nem adatnak

Megjelen hetenként háromszor:
vasárnap, kedden és pénteken reggel.
Egyes szám ára 4 kr.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:
SIMA FERENC.

Előfizetések elfogadtatnak helyben:
Stark Nándor és Dezső Sándor könyvkereskedésében.
Ugyanitt egyes számok is kaphatók.

Nobile offitium.

Azon alkalomból, hogy a körös-tiszamárosi ármentesítő társulat központi választmányi ülésén Szentesről, a szentesi polgármestert kivéve, egyetlen egy választmányi tag sem volt jelen, engedje meg a tisztelt szerkesztő ur, hogy e felett becses lapjában kárhözható szavamat nyilvánítsam és hangoztathassam.*)

Szentes városának semmiféle közügye nem bir oly fontossággal, mint az az érdek, mely a társulat által van képviselve, s mégis nagyobb közönyt semmi közdolgunk iránt nem tapasztalok, mint a társulati dolgokkal szemben.

A tárgysorozatban Szenteset is nagyon közelről érintő, sőt nagyon komolyan érdeklő ügy is volt. Tárgyalás alá volt ugyanis tűzve a Veker és Kórógy belvizszabályozási kérdés. Száz és ezer birtokos érdeke, hogy ez a belvizszabályozás megtörténjék; de bár a társulatnak ismerni kell bármelyik szakasz dolgát, hogy elfogulatlanul és igazságosan ítélhessen a dolgokban; de mégis vannak ügyek, mint amilyen ez a belvizszabályozási kérdés is, mely speciel Szentes, Mágocs és Szegvár érdeke; már most, ha kétely forog fenn, s a másik két szakasz az ügy nagy fontosságát nem látva, közönyös és esetleg szűkkeblű volna, hát ki, vagy kik azok, kikre a mi érdekeink megvédése szorul? — A tisztviselők helyzete az ily dolgokban kényes; de mint tudom, szavazattal nem is birnak a választmányi ülésen.

Szóval úgy vagyunk, hogy társulati dolgokban nincsenek érdekeink kellőleg képviselve, s a másik két szakasz választmányi tagjainak méltányosságára vagyunk utalva.

Ez uraim, nincs rendén.

Azt mondják talán, hogy rossz ut volt s ilyenkor nincs kedve senkinek se más városban tartott ülésre eltöretni magát. Hát én erre azt mondom, hogy mikor Szentesen volt a választmányi ülés, a vásárhelyiek és makóiak a legroszabb idő- és utban is el birtak jönni az ülésekre. De mi szentesiek nem birunk; pedig a társulati választmányi tagság oly nobile offitium, mely Szentesnek legnagyobb érdekképviselétével jár s így ennek odaadó buzgalommal megfelelni kötelesség.

S nem hagyhatom szó nélkül azt sem, hogy a „Szentesi Lap“ ezt a közönyt annak idején, mikor a választmányi ülésről referált, a kiérdemelt megrovásban nem részesíté.

Egy közgyűlési tay.

*) Készséggel; mert mi a bizalmi állást úgy fogjuk fel, hogy aki ezt elvállalta, viselje ennek terheit is, különben nem felel meg választói bizalmának.

Szerk.

Közöljük ezt a felszólalást; mert azt magunk is sajnos körülménynek tartjuk, hogy a választmányi üléseken, ha az ülések Vásárhelyen vannak, — amint jövőre állandóan ott lesznek, a társulat területén egyik város sincs gyengébben representálva, mint Szentes, s ha panasz van a közöny miatt, az méltán érheti a kunszentmárton—mindszenti szakasz választmányi tagjait. Tekintettel azonban azon nagy érdekre, melyet a választmányi tagok, mint nobile offitiusok, a társulat ülésein képviselnek: a városnak gondoskodni kellene arról, hogy a választmányi tagok legalább kocsival elláttassanak; mert olyan utban, mint most is volt, 15—20 frtot is elkértek volna fuvarban. No hát ilyen áldozatot még a cikkíró sem várhat el a nobile offitiumtól.

Szerk.

A vasút.

A szentes-vásárhelyi vasut ügyében, mint azt lapunk mult számában már jeleztük, a „Vásárhely és Vidéke“, szemben a városi közgyűlés határozatával, a legmelegebb hangon ir ezen vasut építése érdekében és adatokkal mutatja ki, hogy mily érdeke Hód-Mező-Vásárhelynek, hogy ez a vasut kiépíttessék. — Ezen érdekes cikk ide vonatkozó részét a következőkben közöljük:

„Meggyőződésünk az, hogy a szentes-vásárhelyi, illetve a szentes-makói vasut kiépítése érdekében áll városunknak. Ez oly tétel, melynek igazságát nem döntheti meg semmiféle számítás, vagy ál-okoskodás. Amidőn ezt mondjuk, különösen helybeli laptársunkra gondolunk, mely körülbelöl egy hónapja csodálatos két cikket közölt ezen vasut-ügyről. Ezen két cikknek tendenciája és összes érvelése abban kulminált, hogy a szentes-vásárhelyi vasut nem érdekel bennünket és ezt különösen a gabona szállításra vonatkozó adatokkal igyekezett bizonyítani.

Nem tudjuk, mennyiben vállalt szolidaritást laptársunk azon cikkekkal, de szerintünk önmaga még megjelenésük előtt megadta a választ, amidőn a mult évi november havi nagy vasuti érdekeltségi gyűlés alkalmából ezeket mondá: „Vásárhely város meglévő vasutja mellett is ohajtja a szentes-vásárhely-makói vasut kiépítését, mert képes felfogni azt, hogy a hány van valamely városnak, annyival emelkedik kulturája, ipara, gazdasága és kereskedelme.

Igenis, ez az igazság. A ki egy vasut építését nem képes más szempontból megítélni, mint a gabonaszállításnak, elismerjük nagyon fontos, de nem egyedül döntő — tekinteteiből: az lehet igen jó szállító, vagy gabnakereskedő, de nem bir érzékkel a közzgazdaság osszerdekei iránt, melyek épen a kulturális és anyagi érdekek összeegyeztetésében és ki egyenlítésében kulminálnak. Az egyoldalúság minden téren káros, éppen úgy itt is az. Hát a mi városunk, melynek egyik legnagyobb szerencsétlensége az, hogy vidékkel egyáltalán nem rendelkezik, nincs arra ráutalva, hogy a közel szomszéd városokkal s községekkel minél könnyebb és sűrűbb összeköttetésben álljon? Nem emelné-e ez forgalmát, iparosaink, ke-

reskedőink, más intézményeink keresetét? Nem pótolhatnánk-e ezáltal némileg azon nagy hiányt, melyre fentebb utaltunk?

Igaz, ezek mind oly előnyök, melyeket egyelőre számokban kifejezni nem lehet. És ebben érezzük a hátrányunkat. Amde nem mindig azok a döntő előnyök, vagy hátrányok, melyeket számokban lehet kifejezni, különösen ha ezen számok nem kontrollizozhatók megbízhatóságukra nézve.

Azon cikk, mely a másik helybeli lapban látott napvilágot, aprónra kiszámítja, hogy mily különbség létezik a szállítás költségeire nézve, ha a gabona vizen, a már létező vsuti vonalokon és az építendő szentesi vonalon szállítatik. A számítás mindenesetre csak approximativ lehet, mert pl. sok függ attól: mily irányban épittetik ki az új vasut és mily hosszú lenne vonala. Így a városunk főmérnöke által kidolgozott tervezet szerint hat irányból csak kettő egyez meg hosszúságra s költségre, a többi négy változik 29.5 és 26.5 kilométer között. És olvastunk megbízható oldalról oly számításokat, amelyek szerint

Hm-Vásárhely-Csaba-Szolnok-Bpest	262 km.
Vásárhely-Szeged-Czepléd-Bpest	222 km.
Vásárhely-Szeged-Szabadka-Bpest	242 km.
Vásárhely-Csaba-Szolnok-Hatvan	230 km.
Szeged-Czepléd-Szolnok-Hatvan	240 km.

A kiépítendő vasutat leghosszabb irányunak: 36 km. hosszúnak véve — tehát Szegvár és Mindszent érintésével — lesz:

Hm-Vásárhely-Budapest	214. km.
Hm-Vásárhely-Hatvan	182. km.

és így a m. kir. államvasutak vonalaival szemben, a legkisebb távoli megtakarítás Budapest felé 28. km., Hatvan felé 48 km. Az osztr.-magyar államvasutal szemben Budapestre 8. km. Hatvan felé 58. km. Ezen utóbbi összeköttetésnél tekintetbe veendő, hogy az árukat Szegeden az összekötő uton, vagy a köz-uti vasuton kell szállítani, a Hatvan felé irányított áruknak pedig Czeplédről Szolnokra kell atvitetniök.

Tehát ez is kombináció, melynek teljes megbízhatósága ma — részletes tervek hiányában — még épen oly kevésbé kontrollizozható, mint azon kombináció alaposága, mely az összeköttetést hátrányosnak igyekszik feltüntetni. Az azonban bizonyos, hogy alapjában elhibázott oly felfogás, mely a vasuti szállítást a vizi uttal vonja párhuzamba és mely egyetlen áru — még ha az gabona is — szállíthatósága szempontjából veszi szemügyre az egészet. A vizi szállítás kétségtelenül olcsóbb a vasutnál és ha csak ezt tekintjük, akkor kár volna vasutat építeni. De a vasutnak még e tekintetben is egy ropant nagy előnye van, t. i. a stabilitás s a folytonosság; de ezenfelül vannak más áruk is, melyeknek szállítására tekintettel kell lennünk, amidőn az új vasut hasznosságáról beszélünk. Ilyen a kőszén, fa, mész stb., ezek ugyan nem oly számottevők, mint a gabona, de mégis figyelmet érdemelnek és teljesen nem hagyhatók számításon kívül.

Egyébként ismételjük, előttünk nem az lebeg, hogy krajcárokra számítva kifizeti-e magát az új vasut. Ily garasos politika nem felel meg gondolkozásunknak. Elöttünk az ad irányt, hogy oly három alföldi város összeköttetéséről van szó, aminő Vásárhely, Makó és Szentes. Ez adja meg a kérdés lényegét és értékét; s emellett eltörpülnek azon számítások, melyek egyfelől is, másfelől is ma még a kombinációk, vagy inkább a találgatásoknál nagyobb jelentőségre nem tarthatnak igényt.*

Rablóbanda Csongrád- és Pestmegyében.

A mult években egymást érték megyénkben a gyilkosságok, házfeltörések és lólopások, mely esetek száma egészen megingatta már a közönségben a hitet a csendőri intézmény iránt. „Nem sül ki semmi, nem bírnak felderíteni semmit,” hangzott szeltében-hosszában a panasz, s ime, most felfedez a Szeged kerületi csendőrség egy egész szervezett rablóbandát.

Tyll László csendőrfőhadnagy az érdem, hogy végre a közbiztonság megrendítőinek serege áll a törvényszék előtt.

A veszedelmes társaság tagjai a következők: Krumplis Pintér István (Pusztaszer), és József (kecskeméti), Rózsa Zakhár (dorozsmai), László János (szegedtanyci), Ungár Rudolf (félegyházi), Nemes Nagy Antal (szegedtanyci), Becski István, Menyhárt László József, Tóth Bandi Antal és Mihály kistelekiek, továbbá Márton Menyhárt, Tábit László síró-hegyi lakosok, Tasi Julianna, a Krumplis József szeretője, Pacik Lajos orosházi, Hartmann Heszkel, volt szegedtanyci (csöngőlei) zsidó zugtanító, s mint orgazda, Domonkos András szegedi háztulajdonos. A 16 tagból álló banda két év alatt éppen 16 rablást, betörést és lóköltést követett el.

Az első főbenjáró vád az ellenük, hogy ők követték el Kisteleken az agg Tisócki-pár brutális meggyilkolását és kirablását. Bár e rablógyilkosságra nézve a banda minden tagja tagadásban van, a gyanul legyőzhetetlenül súlyosítja az a körülmény, hogy az öreg Tisóckitól elrabolt revolvert megtaláltak László Janosnál, a ki beismerte, hogy azt Rózsa Zakhártól kapta. Be van bizonyítva, hogy ez a banda kísérlette meg 1888. november 7-én Szegeden a Back-féle gőzmalom két Wertheim-pénztárának eirablását. Az öreg Krumplis (a két rabló apja) beismerte, hogy e vakmerő betörést a cinkosok az ő házában tervezték ki. Egy nappal előbb Félegyházán 1888. nov. 6-án kirabolták s összekötözve megkínóztak Schweiger Éliásné. A szegény asszony elrabolt gyűrűjét László János újján megtalálta. Ugyanekkor ugyancsak Félegyházán egy ismeretlen nevű marhakupecet akartak Rózsa Zakhár vallomása szerint kirabolni.

Nagykőrösön 1887. oct. 25-én fényes nappal Czeczin Józsefet és feleségét megkötözték, tőlük 65

frtot, egy ezüst órát s több ruhaneműt elraboltak. Czeczin az egyik rablót Krumplis Pintér József személyében felismerte. 1888. december havában ugyancsak Nagykőrösön öreg Farkas Szabó József 83 éves aggyastyánt alvás közben meglepték, halálfenyegetés közt elrabolták 240 forintját. Ekkor az udvaron utjokat állta Farkas Szabó Pál, az öreg fia, ezt bal-tával leütötte, de azért fölismerte a rablók közt a két Krumplis testvért. Nagykőrösön kiásta a banda a Téglás József házat s onnét 450 frt értékű rabolt el, miből egy ezüst órát Krumplis Pintér Istvánnal megtaláltak.

1888. szeptemberben Szentes és Csongrád közt Canik Antal gyopárhalmi lakost Rózsa Zakhár meglötte a jobb karján, a meglőtt Canik, kinél a rablók tudomása szerint 460 forint készpénz volt, bemene-kült a közeli csárdába, hová a rablók nem merték követni. A Canik által fölismert rablók közt volt Pacik Lajos is. Szolnoky Béla bakri urad. tiszt há-zát is kiázták s elrabolták 100 frtot, nagyszámu egyéb értéktárgyat, több fegyvert, melyeket a rab-lóknál megtaláltak. Márton Menyhárt és Tabith László kirabolta Balint János esany-kisrávágyi lakos házat, Fuchs Adám kecskeméti kereskedőtől elrabolt nagy-mennyiségű ruhaneműt a Krumplisoknál és Tassi Juliannánál találtak meg. Tassi Julianna a csend-őrség közeledtére nagy csomó selyemkendőt el-égetett.

A lóköltési esetek a következők: Pesti Ambrus-tól Nagykőrösön elloptak két lovat; Daróczy Jó-zseftől Kecskeméten két lovat, Kunszentmártonból N. Szabó Páltól két lovat, ugyanekkor Sima Ferenc tanyajáról egy kocsit; ezenkívül még számos kisebb-nagyobb lóköltés és betöréses lopás terheli a ban-dát, mely mind e bűnök megkoronázásául még a bankócsinalást is megkísérlé. László János kezdemé-nyezte ezt, a kinek Hartmann Henszel „ékszer” ci-men a szabadkai postán hozatta meg a Lászlónál megtalált kezdetleges 50-es matricét.

Helyi és megyei hírek.

— Lapunk legközelebbi száma, tekintettel a husvétü ünnepekre, szombaton, folyó hó 19-én fog megjelenni.

— **Személyi hírek.** Rónay Lajos, megyénk főispánja f. hó 15-én városunkba érkezett, hogy a mai napon tartandó közigazgatási bizottsági ülésen elnököljön. — Hariss György nyug. kuriai bíró, a közelebb elhunyt dr. Hariss János öcsese, f. hó 15-én szintén városunkba érkezett, a Hariss-féle hagyaték feletti rendelkezés végett.

— **Árviz.** A vízáradás a Kőrösön Gyoma felett szünni kezd, ellenben Tokajnál még mindig árad a Tisza. Tokajnál f. hó 15-én 7.25 cm-teren állt, Szentesen a Kucorinál apr. 15-én délután 6 órakor 7.21 cm. volt a Tisza vízállása, tehát naponta 15 cm-rt aradt, s így nem sokkal lesz alacsonyabb vízünk a tavalyinál.

— **Miért esik husvét ünnepe** egyik évben korábban, a másik évben későbbben? — Nagy Konstantin Kr. u. 325-ben Niceában egy zsinat által elvégeztette, hogy a keresztény husvét sohasse essék a zsidó husvéttel egy napra. (A zsidók tudva-levőleg Egyiptomból lett szabadulásuk emlékére ünneplik.) A husvét megünneplése a tavaszi éjnapgyen első holdtölte után következő vasárnapra határozta-tott el. E szerint ha mártius 21-ére esik a tavaszi éjnapgyen s a holdtölte, és a nap szombat, akkor a következő vasárnap, azaz mártius 22-ére esik husvét. Ha a holdtölte mártius 20-ára esik s a nap szombat, a husvét nem tartathatik meg a követ-kező nap, mert megelőzte az éj-napegyent. Ilyenkor be kell várni az éj-napegyen után első legközelebbi holdtöltöt, mely ápril 18-ára esik, s ha a holdtölte éppen vasárnapra esik: úgy a niceai törvény értel-mében csak a holdtölte után következő vasárnap lehet a husvétet megünnepleni, vagyis ápril 25-én. — Ebből láthatjuk, hogy a husvét ünnepe mártius 22-ikenél hamarabb és április 25-ikenél későbbre nem eshet; tehát 35 nap az, amely között a husvét váltakozik.

— **Keserves jutalom.** A szentesi adóhi-vatal 101 frt 92 kr. jutalmat kapott az adóbehajtás-nál kifejtett sikeres működéséért. Tóth Kálmán a. ü. tnök a napokban osztotta szét a magas államkincs-tár ezen jutalmi összegét a városi adótisztek és adóvégrehajtók között.

— **Fegyházra ítelt hivatalnokok.** Döme József volt árvapénztárnok és Török Sándor árvapénztári ellenőr előtt f. hó 12-én hirdette ki a szegedi kir. törvényszék a legfelsőbb bíróság: a kir. kuria ítéletét. A kuria Döme Józsefre vonatkozólag a szegedi törvényszék ítéletét, mely 8 évi fegyházat szabott a bűnösre, a vizsgálati fogság betudásával hat évi fegyházra szállította le; ellenben az ítéletnek Török Sándorra vonatkozó részét (két évi fegyház) helybenhagyta.

— **Ötszörös gyilkos.** Gyömbér Pál, a Szegváron elfogott rablógyilkos házána a rendőrség

A „SZENTESI LAP” TÁRCÁJA.

A megölt ország.

— Történeti elbeszélés. —

14

Irta: BIBÓ LAJOS.

IX.

Az apród.

Lajos király távozása után valami mefoghatatlan komorság, nyomasztó csend nehezedett a vígadó-közé. A zenészek hangszerein elnémult a dal, s mintha a sirok fagyos szele süvöltött volna végig a fényes termen, a piros, mosolygó ajkakon egyszerű elhalt minden nevetés s a szemek lidérc tüze is egyre hamvadott, fogyott.

A királyné még pár percig jó kedvet erőltetett, de azután ő is elkomorult s távozása egyszerűsmind végét szakítá az estélynek is.

A selymek suhogása még egy-egy pillanatra felverte, megzavarta az éj nyugalmas csendjét, hogy azután a varra még nyomasztóbban nehezédjék rá a rémes hangtalanság.

A hosszú s zajtalan folyosók egyikén magas, nyulánk természetű hölgy siel lakosztálya felé s odaérve hevesen rántja föl a nehéz tölgyfaajtót, mely neszt okozva, enged utat a belépőnek, ki fáradtan veti magát a támlás székek egyikébe.

A pislángoló mécs halvány, rózsaszínű fényt vet a butorokra, melyeknek árnya lerajzolódik a boltíves falakra s fantasztikus alakokkal népesíti be a kicsiny szobát. A feltámadó vihar jajgatása megtörök a falakon s az ablakok réseit között élesen felsikong s utána a pillanatnyi csend oly rémes, olyan borzalmas.

— Tehát igaz, a mit a kósza hír beszélt! —

szól fájdalomba merült, lágy hangon a hölgy s kezével összeszorítja mellét, hogy elnémitsa a hangos szívdobogást.

— A török rabnót szereti!... A király nem hazudhatik!... Biztos forrásból értesült... Bakics mondá s ő legalább tudhatja, mert a rabnó neki menyasszonya vala... .

A hölgy elhallgatott s csendes, elfojtott zogo-gás tört elő kebléből. Hosszu, aranyszínű haja hoszu fűrtökben omlott alá a vállra, kezekre, sze-meiben nagy, fényes könnyecseppek ragyogtak, aztán lecsordultak a hullámos, kigyószerű haj közé s onnan, mint annyi gyémánt-darabka ragyogtak elő.

S a mint a székben feküdt, legyőzve fájdalmaitól, el is szenderült. Akkor aztán az ajtó halkán ki-nyílt s azon egy piros dolmányba öltözött, lengő fekete hajú apród lépett a szobába.

Lassan, óvatosan oda surrant a szendergőhöz, s kejelegve pihenteté rajta tűzben égő szeméit.

— Szép!... Valóban szép teremtés; nem csodálkozom, ha Thurzó László szereti őt!... Szeretheti... Ez ajk, e szem, ez arc, melynek pirja megszégyeníti a legszebb hajnalt, e kezek, melyek kiállják a versenyt a fehér márvánnyal és e lábak, melyekre büszke lehetne a Serail valamennyi oda-liszkje, oly összhangzásban állanak, hogy nem csu-dálkozom, ha Thurzó életét is kész kockára tenni birhatásáért!... Csakhogy... .

A szendergő nő hirtelen megmozdult s aztán ismét elszenderül.

— Ugy... ugy... aludj! És álmodj szé-peket, vigasztalót, az élet úgy is csak — hazud! — szólt az apród, — s ajkán gunyos mosoly szaladott át.

— Mennyire szeretnék, ha nem állanál utam-ban... Keblembe ölelnék, testvéremnek mon-

danálak, lennék egy árnyék, mely lépteidet kíséri, hogy megóvhassalak a veszélytől, ha... ha te is nem Thurzót szeretnéd!... De szereted... s én is szeretem őt!... Nekem több jogom van hozzá, mint neked!... Te reád egy egész ég mosolyg s a rokonok, barátok egész serege vesz körül, míg tölem a sors mindent elrabolt... Kárpótlásul Thurzó szerelme kell!... És tudd meg szendergő leány, hogy átkergetve az élet minden kínzó fokain, határnál állok, hol mindennek változni, vagy össze-törni kell, s még akkor is, az örök küzdelem árán is, enyém kell, hogy legyen!... .

Ez utóbbi szavak már annyira hangosan vol-tak mondva, hogy a fél álomban levő hölgy felrez-zent s kérdezé:

— Ki az?

Az apród tiszteletteljes távolba vonult s ma-gát udvariasan meghajtva, felelé:

— Nevem Gyopár, Thurzó László küldöttje vagyok s Dobozy Ilonát keresem!

Dobozy Ilona, mert olvasóink bizonyára elta-lálták, hogy ő volt a szendergő hölgy, e percben magasra egyenesedett, hogy fejedelmi alakja egész nagyságában kivált s lelkét remény és aggodalom járták hirtelen át.

— S mi hírt hozol ifju? — kérdezé az apródtól.

— Rosszat, nagyon rosszat! — feleli az apród s tettetett szomorúsággal busan mellére hajtva fejét. — Thurzó mar téged nem szeret... Felold adott szavad alól és ő ennyit kér tőled csupán!... .

(Folytatása következik.)

házmotózást tartott, mely alkalommal a múlt évben Szentesen meggyilkolt Balázs Borbála koreszmárosné elrabolt fülbevalói és egyéb holmijai, továbbá a csongrádi szőlőben elkövetett rablógyilkosság alkalmával elrabolt holmik és a szentesi tisztai artéri hid pénzeszedője: Batik Mihálytól, betörés elkövetésével ellopott holmik is megtalálták. A rendőrség ennek következtében a gyilkosnak teherben levő feleségét, szül. Pap Erzsébetet is letartóztatta és a szentesi kir. jbiróságnak adta át. E szerint kétségtelennek látszik, hogy ugy Balázs Borbalának, mint a csongrádi gyilkosságnak Gyömbér Pál volt az elkövetője; dacára annak, hogy elfogatása alkalmával ezt határozottan tagadta. Gyömbér tehát nem három, hanem öt gyilkosságot követett el.

— **Előléptetés.** Malcomes Jeromos báró, kataszteri felügyelő, Csongrád megye területére kinevezett regale-megváltási miniszeri biztos, miniszeri titkárrá léptetett elő.

— **Vásár.** Szent-Györgynapi tavaszi országos vásárunk f. hó 20., 22. és 23-an tartatik meg, és pedig: april 20-án a baromvásár, 22. és 23-an az általános vásár.

— **Halvacsa.** A felsőpárton lévő Dósai-féle kávéházban nagypénteken halvacsa lesz.

— **Az asszonyirtó vallomása.** Gyömbér Pál ötszörös rablógyilkos, a ki f. hó 10-ike óta a szegedi csillagbörtön lakója, H.-M.-Vasarhelyen alkísértetése alkalmával az ottani rendőrkapitány előtt érdekes vallomást tett. Póka rkapitány ugyanis így szólt a gyilkoshoz: „Nem bántott a lelkiismeret, hogy ily gonoszságokat műveltél?” — Gyömbér Pál rendkívüli hidegverrel azt felelte, hogy: „eddig még nem bántotta.” Majd azon kérdésére a rendőrkapitánynak, hogy „Miért tetted?” — minden további habozás nélkül ezt válaszolta: „Mert éhös voltam!”

— **Milyen lesz az idő?** A múlt hét időjárása igazán apríli volt, a napfény és eső oly gyorsan váltakoztak, hogy egyikből sem jutott ki igazán hosszabb időre sem a földnek, sem az embereknek. Ezt a szeszélyességet a legnyomás okozta, mely Európa felett a múlt héten nagyon egyenlőtlenül terjedt el. Északi és keleti szelek jártak egész héten és annak első feleiben Észak-Németország és Európa magasabb vidékei fölé hófelhőket hajtottak, itt-ott telre változtatva a tavaszt. Magyarország nem egy vidékén, Bajorországban és Svájcban is volt fagy, havazás és jégeső. Angolország, déli Franciaország, Olaszország és Isztriában hatalmas esőzések voltak, míg Közép-Európában inkább röviden tartó záporok. Dörgés, villámlás több helyütt emlékeztetett a nyári zivatarokra. A hét utolsó napján Európa nyugati részében magas légnyomás kezdett terjedni s ez állandóbb, csendesebb, derült, de hűvösebb időt fog hozni.

— **„A boszorkány”** cím alatt új regény közlését kezdjük meg lapunk mai számában. Az érdekes regényre, mely Sziciliában játszik, e helyen is felhívjuk olvasóink figyelmét.

Hírek a szomszédból.

— **Rabok napja.** Szokatlan mozgalom és élenkség uralkodott f. hó 12-én a szegedi csillagbörtönben. 29 rab előtt tárult föl e napon a börtön ajtaja és 13 új rab után csukódott be. Az elbocsátott rabok, miután büntetésüknek háromnegyed részét kitöltötték s magukat a börtönben oly rendszeren és kifogástalanul viselték és annyi bűnbánatot és megtérést mutattak, hogy alaposan lehet következtetni, hogy többé nem esnek vissza a bűnbe és becsületes munkával képesek lesznek a mindennapi kenyeret megkeresni, a börtönigazgató és börtönfelügyelőbizottság ajánlatára az igazságügyminiszer engedélyével föltételes szabadságra bocsátattak. Mikor kihozták őket a börtönből, az őrmester, mind a 29 rabot sorba állította az igazgató szobájában, a ki megható beszédet intézett hozzájuk és intette őket, vigyázzanak a becsületre, a mely legdrágább kincse az embernek; most visszatérhetnek az emberek közé, a kik, ha munkások lesznek, elfogják feledni bűnüket. Végül kívánta, hogy az életem sohasse lássa többé őket viszont a börtön falai között. — Lehetetlen leírni a rabok ujjungását, mikor azt mondták nekik, hogy most már mehetnek. Mikor átlépték a csillagbörtön küszöbét és eltűnt előttük az utolsó szuronyos börtönőr is, látni kellett azt, hogy az embernek fogalma legyen arról, hogy tudnak örvendezni a szabadságnak azok, a kik azt hosszú ideig nélkülözték. Ki sirt, ki nevetett, némelyek sirtak is, nevettek is; de azok, a kiket a börtön kapuja előtt nem várt sem feleség, sem szülő, sem barát, komolyak maradtak, azoknak nem űlt az arcaikon öröm. A 29 rab között voltak, a kik 10 évnél több időt töltöttek a börtönben.

Hazánk és a főváros.

— **A király kisasszony kelengyéje.** Már az is igen nagy feltűnést és kíváncsiságot szokott kelteni a nők körében, ha főúrunk valamelyike itthon készített leánya-

nak kelengyét, s mindenki óhajja tudni, hogy vajon mi mindenből alhat egy ilyen kelengye? Hát meg ha a királykisasszony kelengyeről van szó, ki ne lenne kíváncsi arra, hogy hol és ki készíti ei azt? A király kisasszony kelengyét, illetőleg annak felet, a királyasszony személyes megbízása folytán, egyik fővárosi iparos fogja elkészíteni. A királyné ugyanis elhatározta, hogy Maria Valeria királykisasszony kelengyéjének felet magyar iparosok által fogja elkészíttetni s e vegből Eberling Antal lovag, a budapesti Adam és Eberling-cég egyik főnöke felszólítást kapott, hogy kelengye-mintáit mutassa be a felséges asszonynak. Eberling nagy választékú mintáit tizenhat ládában felküldte a budai várba s Erzsébet királyné, Maria Valeria főhercegnő és Korniss grófnő udvarhölgy megszemlélték és kiválasztották a kelengye tárgyait, melyek mind igen megnyerték a királyné tetszését. A királyné személyesen adta át a megrendelést Eberlingnek, a ki kizárólag, magyar munkásokkal készítteti el a nagyszerű kelengyét, mely a magyar iparnak bizonyára becsületeire fog válni.

Külföld.

— **Rudolf trónörökös koporsójára,** mint Beesből írják, tegnap díszes koszorút tett egy ismeretlen hölgy. A koszoru fekete, üvegtetűi szekrényben van elhelyezve, s a virágai kenyerből vannak gyurva. A nagy művészettel csinált kenyerkoszoru fölött egy ezüstlap van, melyen verses szöveg díszíti Rudolf trónörökös eregyeit.

Különfélék.

— **Az ibolyaillat megőrzésére** egy kertészeti szaklap a következő tanácsot adja: Szararól leszedett friss ibolyával meg kell tölteni egy legmentesen elzárható üveget és pedig olyanformán, hogy lerakunk egy reteg ibolyát, ra egy reteg konyhasót, aztán megint ibolyát és megint konyhasót, mindaddig, míg az üveg meg nem telik. Az üveget jól elzárva, hűvös helyre kell tenni és néhány hét alatt keszven van az ibolyaillat. Ha a kellemes illatot használni akarjuk, az üveget rövid időre kinyitva, a szobába tesszük és az egész levegő meg fog telni ibolyaszaggal, mely alítólag teljesen üde. Most, az ibolya szezonjában, kísérletet lehet tenni, jó-e a recept?

REGÉNY- CSARNOK.

A boszorkány.

— Szicilias regény. —

1. közl.

Fordította:

NYARI LASZLO.

I.

A lettiga.

A lég nyomott és tikkasztó volt. A szélnek legkisebb lehellete sem rezegtette meg a félig fonyadt pazsitot, nem játszadozott a virágok elhaló szirmaival. A madarak fáradtan aludtak a virágzó narancsfak hús ágai között, midőn egy fiatal ember, kinek térdig erő vörös vaszon nadraga, kek harisnyái s szürke köpenye már-már foszladozni kezdettek, kilépett Girgenti, a hajdani Agrigentum kapuján és utját Palma varosa felé vévén, különös gyorsasággal szelé at a Rupa-Athena viragos mezőit.

Miután többször fordult visszafelé, megtudandó, vajjon nem követi-e őt valaki? — körül-köre ugorva, átért a Ruccello folyó tulsó partjára, s végre lépéseit a régi Neapolis városrész felé irányza, melyet hajdan szép hid kötött össze a várossal, de a meg, már hosszú idő óta romokban hever.

Midőn ide megérkezett, nyugtalan arcaról eltűntek az aggodalom vonasai, lélegzett, mint a fogoly, ki hosszú rabság után először szívja a szabadság üde levegőjét.

Alakja nagy és hatalmas volt, szeles vállai s magas homloka herculesi kifejezést adának lenyének, mintha hivatva volna az egész világot vállam hordani.

A szicilias vér élénk tüze égett fekete szemében, melyeknek atható tekintete, nagy szellemi tehetségre s akaraterőre mutatott.

Leült egy régi oszloptöredékre, mely feje lehetett egy óriási cyclops szobornak, melyet azonban az idők zavara feldöntött; fejt tenyerére hajtá, s egy percre megfedekezvén szegényes kmezéséről, boldognak érezé magát, hogy legalább egy láncszemet eltörhetett azok közül, melyek őt nyomoruságos életéhez köték, s képzeletét edes és dicsőséges, almok országában kalandoztató.

De bár lelke egészen elfoglalta látszott a jövő álmai által, melyek mint fényes csillagok ragyogtak előtte jelenének homályában, mindazáltal figyelemmel kísérte mindazt, mi körülé történt.

Sokáig hiába várakozott. A tücskök egyhangú csiripelésen kívül mi sem zavarta meg az ünneplés csendet.

Lassankint a hőség is enyhülni kezdett.

A nap a tenger hullámai felé hajolt. A kék égboltozatot bíboros csikok díszíték, míg végre az utolsó sugár is elhalt a tenger habjai között, mintha az Etna óriás kráterjében kigyuladt a tűz oltatott volna el Adria kék hullámai által.

Balról keskeny pálmák által övedzett ut látszott elnyulni a távolban Palma irányában.

Egyszerre távoli csengetyük zaja hallatszott ezen utról, s veszett el a fiatal ember fülében.

Nem mozdult meg, de magasabb öröm kifejezése űlt arcára. A távoli zaj visszhangra talált keblében.

Lassankint a csengetyük zaja különös lakókat csábított elő az ősi romok közül. Sovány teremtesek, kiknek rongyai alig takarták be testüket, tűntek elő a granit oszlopok mögöl, melyeknek árnya megvédé álmukat, s az ut szélére siettek.

Itt maradtak letelepedve s bágyadt szemekkel ép oly figyelemmel néztek a távolba, mint azon fiatal ember, kiről csak imént szólottunk.

Ő, elfoglalva egyetlen gondolata által, mit sem vett észre abból, a mi körülötte történt.

Végre megjelent a karaván, mely magát ily lármásan hirdeté, a fak zöld lombjai között.

Egy szicilias lettiga volt ez, faja a hordszékeknek, melyek Olaszország déli vidékein divatoznak, huzva két öszvér által, melyeket a mellettük járó öszvérhajcsár vezetett.

Bő bíbor takarók, arany és ezüst arabeskekkel szegélyezve takarék hátaikat, és száz apró csengő zengett vigan fejük körül.

A lettigát két szolgál követte, ibolyaszínű köpenyekbe burkolva.

(Folytatása következik.)

A közönség köréből.

(E rovatban közérdekű feltevéseket díjtalanul közölünk.)

Barátságos figyelmeztetés.

A „Szentés és Videke” 15-ik számában megjelent „Próbászónoklat” című cikkhez egy szerkesztői megjegyzés volt csatolva, melyet szó nélkül hagyni nem tudok.

A fentemlitem lap szerkesztője valami „univerzál-zseni”-felének képzelheti magát; legalább arra enged következtetni az ő taktikája, hogy bármí kerüljön is szőnyegre, arra olyanformán teszi meg észreveteleit, mint aki a többi ember-tarsaktól csak csodálható, de el nem érhető szellemi magaslatról beszél le a profanum vulgushoz, s kinek minden szava szent és megdönthetetlen.

Tehát egy kelleke meg van a hataskelteshez, ha ugyan annak vesszük az alsóbbrendű olvasó közönség szeméinek porral való telelunteset, hogy pedig a józan eszt is kielegíthesse, szüksége lenne egy kis konzekvenciára és egy picinyke logikára. De hat ez mind oly silányság, a min az „univerzál-zseni” meresz roptében könnyen felülemelkedik.

A t. szerkesztő ur a minap, mikor az az odiosus 25. § ugye nálunk is kísértett, az ő szokott módján kikelt azok ellen, kik mereszkedtek sikra szállni a német nyelvet erőszakoló szegyenparagrafus ellen: minden embernek muszáj nemetül tudnia, „vegyetek rólam példát, ki nemetből fordított angol regényeket írok.”

Tehát manapság mindenkinek kell nemetül tudnia, de hogy a zsidó paptól is megkövetelik, hogy nemetül tudjon, azon megütődik a tisztelt ur.

Ime, itt van a következetesség!

Pedig ha Magyarországon valakitől meg lehet követelni, hogy nemetül tudjon, akkor a zsidópaptól legelső sorban, mert a heber-magyar vallási irodalom még oly szegény, oly számot nem tevő, hogy okvetlenül, elkerülhetlenül rá van utalva a nemetre. Mar most ne követeljük tőle, hogy nemetül tudjon.

De keressük ugynevezett logikáját! Azt hiszem, minden kommentálást nélkülözhetnek az ő saját szavai: *„nagyon csodálkozom, hogy a helybeli zsidó polgártársak, kik csaknem kivétel nélkül mind jól beszélnek magyarul, német próbászónoklatot is követelnek, hiszen van-e csak egy zsidó hazánkban, ki ne tudna nemetül?”*

Tehát mert minden zsidó tud nemetül, ne követeljük a paptól, hogy nemetül tudjon.

A legutóbbi szavai pedig arról tesznek tanúságot, hogy nem szokta, vagy nem is tudja meggondolni, a mit mondani akar. — Nem hiszi, hogy lenne egy zsidó is a hazában, ki ne tudna nemetül. — En nem mernem ugyanezt állítani; de azt igen, hogy a zsidók általában hazafiasság és magyar nyelv-ismeret tekintetében magasan fölötte állanak; mert ha csak vele egy színvonalon állának is, ezzel méltán rászolgáltak volna az efféle megjegyzésekre.

Tehát eléggé nem ajánlhatom a t. szerkesztő urnak, hogy a jövőben, ha csak nem akar máskor is neveltségessé válni, vegye előbb fontolóra, a mit le akar írni.

házmotózást tartott, mely alkalommal a múlt évben Szentesen meggyilkolt Balázs Borbála koresmárosné elrabolt fülbevalói és egyéb holmijai, továbbá a csongrádi szőlőben elkövetett rablógyilkosság alkalmával elrabolt holmik és a szentesi tisztai ártéri hid pénzszedője: Batik Mihálytól, betörés elkövetésével ellopott holmik is megtaláltak. A rendőrség ennek következtében a gyilkosnak teherben levő feleségét, szül. Pap Erzsébetet is letartóztatta és a szentesi kir. bíróságnak adta át. E szerint kétségtelennek látszik, hogy ugy Balázs Borbalának, mint a csongrádi gyilkosságnak Gyömbér Pál volt az elkövetője; dacára annak, hogy elfogatása alkalmával ezt határozottan tagadta. Gyömbér tehát nem három, hanem öt gyilkosot követett el.

— **Előléptetés.** Malcomes Jeromos báró, kataszteri felügyelő, Csongrád megye területére kinevezett regale-megváltási ministeri biztos, ministeri titkárrá léptetett elő.

— **Vásár.** Szent-Györgynapi tavaszi országos vásárunk f. hó 20., 22. és 23-án tartatik meg, és pedig: april 20-án a baromvásár, 22. és 23-án az általános vásár.

— **Halvacsa.** A felsőpárton lévő Dósaiféle kávéházban nagypénteken halvacsa lesz.

— **Az asszonyirtó vallomása.** Gyömbér Pál ötszörös rablógyilkos, a ki f. hó 10-ike óta a szegedi csillagbörtön lakója, H.-M.-Vasarhelyen alkísértetése alkalmával az ottani rendőrkapitány előtt érdekes vallomást tett. Póka rkapitány ugyanis így szólt a gyilkoshoz: „Nem bántott a lelkiismeret, hogy ily gonoszságokat műveltél?” — Gyömbér Pál rendkívüli hidegvérrel azt felelte, hogy: „eddig még nem bántotta.” Majd azon kérdésre a rendőrkapitány, hogy „Miért tetted?” — minden további habozás nélkül ezt válaszolta: „Mert éhös voltam!”

— **Milyen lesz az idő?** A múlt hét időjárása igazán apríli volt, a napfény és eső oly gyorsan váltakoztak, hogy egyikből sem jutott ki igazán hosszabb időre sem a földnek, sem az embereknek. Ezt a szeszélyességet a légnyomás okozta, mely Európa felett a múlt héten nagyon egyenlőtlenül terjedt el. Északi és keleti szelek jartak egész héten és annak első feleiben Észak-Németország és Európa magasabb vidékei fölé felhőket hajtottak, itt-ott télre változtatva a tavaszt. Magyarország nem egy vidékén, Bajorországban és Svájcban is volt fagy, havazás és jégeső. Angolország, déli Franciaország, Olaszország és Isztriában hatalmas esőzések voltak, míg Közép-Európában inkább röviden tartó záporok. Dörgés, villámlás több helyütt emlékeztetett a nyári zivatarokra. A hét utolsó napján Európa nyugati részében magas légnyomás kezdett terjedni s ez állandóbb, csendesebb, derült, de hűvösebb időt fog hozni.

— **„A boszorkány”** cím alatt új regény közlését kezdjük meg lapunk mai számában. Az érdekes regényre, mely Sziciliában játszik, e helyen is felhívjuk olvasóink figyelmét.

Hírek a szomszédból.

— **Rabok napja.** Szokatlan mozgalom és élénkség uralkodott f. hó 12-én a szegedi csillagbörtönben. 29 rab előtt tárult föl e napon a börtön ajtaja és 13 új rab után csukódott be. Az elbocsátott rabok, miután büntetésüknek háromnegyedrészt kitöltötték s magukat a börtönben oly rendszeren és kifogástalanul viselték és annyi dűnbánatot és megtérést mutattak, hogy alaposan lehet következtetni, hogy többé nem esnek vissza a bűnbe és becsületes munkával képesek lesznek a mindennapi kenyeret megkeresni, a börtönigazgató és börtönfelügyelőbizottság ajánlatára az igazságügyminister engedélyével föltételes szabadságra bocsátattak. Mikor kihozták őket a börtönből, az őrmester, mind a 29 rabot sorba állította az igazgató szobájában, a ki meghatározó beszédet intézett hozzájuk és intette őket, vigyázzanak a becsületre, a mely legdragább kincse az embernek; most visszatérhetnek az emberek közé, a kik, ha munkások lesznek, elfogadják feledni bűnüket. Végül kívánta, hogy az életem sohasse lássa többé őket viszont a börtön falai között. — Lehetetlen leírni a rabok ujjungását, mikor azt mondták nekik, hogy most már mehetnek. Mikor átlépték a csillagbörtön küszöbét és eltűnt előttük az utolsó szuronyos börtönőr is, látni kellett azt, hogy az embernek fogalma legyen arról, hogy tudnak örvendezni a szabadságnak azok, a kik azt hosszú ideig nélkülözték. Ki sirt, ki nevetett, némelyek sirtak is, nevettek is; de azok, a kiket a börtön kapuja előtt nem várt sem feleség, sem szülő, sem barát, komolyak maradtak, azoknak nem ült az arcaikon öröm. A 29 rab között voltak, a kik 10 évnél több időt töltöttek a börtönben.

Hazánk és a főváros.

— **A király kisasszony kelengyéje.** Már az is igen nagy feltűnést és kíváncsiságot szokott keltetni a nők körében, ha főúrnaink valamelyike itthon készített leánya-

nak kelengyét, s mindenki óhajtja tudni, hogy vajon mi mindenből állhat egy ilyen kelengye? Hat meg ha a királykisasszony kelengyéjéről van szó, ki ne lenne kíváncsi arra, hogy hol és ki készíti el azt? A király kisasszony kelengyéjét, illetőleg annak felet, a királyasszony személyes megbízása folytán, egyik fővárosi iparos fogja elkészíteni. A királyné ugyanis elhatározta, hogy Maria Valeria királykisasszony kelengyéjének felet magyar iparosok által fogja elkészíttetni s e vegből Eberling Antal lovag, a budapesti Adam és Eberling-ceg egyik főnöke felszólítást kapott, hogy kelengye-mintáit mutassa be a felső-eg asszonynak. Eberling nagy választékú mintáit tizenhat ládában fekküldte a budai várba s Erzsébet királyné, Maria Valeria főhercegnő és Kormiss grófnő udvarhölgy megsemmisíttek és kiválasztották a kelengye tárgyait, melyek mind igen megnyerték a királyné tetszését. A királyné személyesen adta át a megrendelést Eberlingnek, a ki kizárólag, magyar munkásokkal készítteti el a nagyszerű kelengyét, mely a magyar iparnak bizonyára becsülete fog válni.

Külföld.

— **Rudolf trónörökös koporsójára,** mint Beesből írják, tegnap díszes koszorút tett egy ismeretlen hölgy. A koszorú fekete, üvegtetejű szekrenyben van elhelyezve, s a virágai kenyerből vannak gyurva. A nagy művészettel csinált kenyerkoszoru fölött egy ezüstlap van, melyen verses szöveg dicsőíti Rudolf trónörökös erejét.

Különfélék.

— **Az ibolyaillat megőrzésére** egy kertészeti szaklap a következő tanácsot adja: Szararól leszedett friss ibolyával meg kell tölteni egy legmentesen elzárható üveget és pedig olyanformán, hogy lerakunk egy reteg ibolyát, ra egy reteg konyhasót, aztán megint ibolyát és megint konyhasót, mindaddig, míg az üveg meg nem telik. Az üveget jól elzárva, hűvös helyre kell tenni és néhány hét alatt készen van az ibolyaillat. Ha a kellemes illatot használni akarjuk, az üveget rövid időre kinyitva, a szobába tesszük és az egész levegő meg fog telni ibolyaszaggal, mely alítólag teljesen úde. Most, az ibolya szezonjában, kísérletet lehet tenni, jó-e a recept?

REGÉNY- CSARNOK.

A boszorkány.

— Sziciliai regény. — I. közl.

Fordította:

NYÁRI LASZLÓ.

I.

A lettiga.

A lég nyomott és tikkasztó volt. A szélnek legkisebb lehelle sem rezegtette meg a félig fonyadt pászitot, nem játszadozott a virágok elhaló szirmaival. A madarak faradtan aludtak a virágzó narancsfák hús ágai között, midőn egy fiatal ember, kinek térdig érő vörös vaszon nadrága, kék harisnyái s szürke köpenye már-már foszladozni kezdettek, kilépett Girgenti, a hajdani Agrigentum kapuján és utját Palma varosa felé vevén, különös gyorsasággal szelét a Rupa-Athenaea viragos mezőit.

Miután többször fordult visszafelé, megtudandó, vajjon nem követi-e őt valaki? — körül-köre ugorva, átért a Ruccello folyó tulsó partjára, s végre lépéseit a régi Neapolis városrész fele irányza, melyet hajdan szép hid kötött össze a várossal, de a meg, már hosszú idő óta romokban hever.

Midőn ide megérkezett, nyugtalan arcaról eltűntek az aggodalom vonásai, lélegzett, mint a fogoly, ki hosszú rabság után először szívja a szabadság úde levegőjét.

Alakja nagy és hatalmas volt, szeles vállai s magas homloka herculesi kifejezést adának lényének, mintha hivatva volna az egész világot vállam hordani.

A sziciliai vér élénk tüze égett fekete szemében, melyeknek átható tekintete, nagy szellemi tehetségre s akaraterőre mutatott.

Leült egy régi oszloptöredékre, mely feje lehetett egy óriási cyclops szobornak, melyet azonban az idők zavara feldöntött; fejet tenyerére hajtá, s egy percre megfedkezven szegényes kinezéséről, boldognak érezte magát, hogy legalább egy lányszemet eltörhetett azok közül, melyek őt nyomoruságos életéhez kötétek, s képzeletét edes és dicsőséges, almok országában kalandoztató.

De bár lelke egészen elfoglalta látszott a jövő álmai által, melyek mint fényes csillagok ragyogtak előtte jelenének homályában, mindazáltal figyelemmel kísérte mindazt, mi körülte történt.

Sokaig hiába várakozott. A tücskök egyhangú csiripelésén kívül mi sem zavarta meg az ünnepélyes csendet.

Lassankint a hőség is enyhülni kezdett.

A nap a tenger hullámai felé hajolt. A kék égboltozatot bíboros csikok díszíték, míg végre az utolsó sugár is elhalt a tenger habjai között, mintha az Etna óriás kráterjében kigyuladt a tűz oltatott volna el Adria kék hullámai által.

Balról keskeny pálmák által övedzett ut látszott elnyulni a távolban Palma irányában.

Egyszerre távoli csengetyűk zaja hallatszott ezen utról, s veszett el a fiatal ember fülében.

Nem mozdult meg, de magasabb öröm kifejezése ült arcára. A távoli zaj visszhangra talált keblében.

Lassankint a csengetyűk zaja különös lakókat csábított elő az ősi romok közül. Sovány teremtesek, kiknek rongyai alig takarták be testüket, tüntek elő a granit oszlopok mögöl, melyeknek árnya megvédte álmukat, s az ut szélére siettek.

Itt maradtak letelepedve s bágyadt szemekkel ép oly figyelemmel néztek a távolba, mint azon fiatal ember, kiről csak imént szólottunk.

Ő, elfoglalva egyetlen gondolata által, mit sem vett észre abból, a mi körülötte történt.

Végre megjelent a karaván, mely magát ily lármában hirdeté, a fak zöld lombjai között.

Egy sziciliai lettiga volt ez, fajta a hordszékeknek, melyek Olaszország déli vidékein divatoznak, huzva két öszvér által, melyeket a mellettük járó öszvérhajcsár vezetett.

Bő bíbor takarók, arany és ezüst arabeskekkel szegélyezve takarék hátaikat, és száz apró csengő zengett vigan fejük körül.

A lettigát két szolgálja követte, ibolyaszínű köpenyekbe burkolva.

(Folytatása következik.)

A közönség köréből.

(E rovatban közérlelű felzárkálásokat díjtalanul közlünk.)

Barátságos figyelmeztetés.

A „Szentes és Vidéke” 15-ik számában megjelent „Próbászónokiat” című cikkhez egy szerkesztői megjegyzés volt csatolva, melyet szó nélkül hagyni nem tudok.

A fentemlíttettem lap szerkesztője valami „univerzálzseni”-felének képzelheti magát; legalább arra enged következtetni az ő taktikája, hogy bármi kerüljön is szőnyegre, arra olyanformán teszi meg észreveteleit, minit aki a többi ember-társaktól csak csodálható, de el nem érhető szellemi magaslatról beszél le a profanum vulgushoz, s kinek minden szava szent és megdönthetetlen.

Tehát egy kelleke meg van a hataskeltéshez, ha ugyan annak vesszük az alsóbbrendű olvasó közönség szeméinek porral való telehúntását, hogy pedig a józan ész is kielegíthesse, szüksége lenne egy kis konzekvenciára és egy picinyke logikára. De hat ez mind oly silányság, a min az „univerzálzseni” merész róptében könnyen felülemelkedik.

A t. szerkesztő ur a minap, mikor az az odiózus 25. § ugye nálunk is kísértett, az ő szokott módján kikelt azok ellen, kik mereszkedtek sikra szállni a német nyelvet erőszakoló szegyenparagrafus ellen: minden embernek muszáj nemetül tudnia, „vegyetek rólam példát, ki nemetből fordított angol regényeket írok.”

Tehát manapság mindenkinek kell nemetül tudnia, de hogy a zsidó paptól is megkövetelik, hogy nemetül tudjon, azon megütődik a tisztelt ur.

Ime, itt van a következetesség!

Pedig ha Magyarországon valakitől meg lehet követelni, hogy nemetül tudjon, akkor a zsidópaptól legelső sorban, mert a heber-magyar vallási irodalom még oly szegény, oly számot nem tevő, hogy okvetlenül, elkerülhetlenül rá van utalva a nemetre. Mar most ne követeljük tőle, hogy nemetül tudjon.

De keressük ugynevezett logikáját! Azt hiszem, minden kommentálást nélkülözhetnek az ő saját szavai: *nagyon csodalkozom, hogy a helybeli zsidó polgártársak, kik csaknem kivétel nélkül mind jól beszélnek magyarul, német próbászónoklatot is követelnek, hiszen van-e csak egy zsidó hazánkban, ki ne tudna nemetül?*

Tehát mert minden zsidó tud nemetül, ne követeljük a paptól, hogy nemetül tudjon.

A legutóbbi szavai pedig arról tesznek tanuságot, hogy nem szokta, vagy nem is tudja meggondolni, a mit mondani akar. — Nem hiszi, hogy lenne egy zsidó is a hazában, ki ne tudna nemetül. — En nem mernem ugyanezt állítani; de azt igen, hogy a zsidók általában hazafiasság és magyar nyelv-ismeret tekintetében magasan fölötte állanak; mert ha csak vele egy színvonalon állának is, ezzel méltán rászolgáltak volna az efféle megjegyzésekre.

Tehát eléggé nem ajánlhatom a t. szerkesztő urnak, hogy a jövőben, ha csak nem akar máskor is nevetésséggé válni, vegye előbb fontolóra, a mit le akar írni. 889.

Irodalom.

— **Budapesti Hirlap.** (Szerkesztők és lap tulajdonosok: Csukási József és Rákosi Jenő) A „Budapesti Hirlap” a lefolyt hetek politikai viharában, küzdelmeiben jobban bizonyította, mint valaha, hogy merészen lobogtatott zászlaján ez az egyetlen jelszó áll: magyarság. Lángoló szavatai, melyeket napról napra kibocsátott, élénk viszhangot keltettek az országban, s fokozták a „Budapesti Hirlap” népszerűségét; elterjedtségét pedig eddig páratlan fokra emelték. A „Budapesti Hirlap” máris olvasói közt találja az ország legkiválóbb intelligenciáját, mely megértette, hogy e lapban a magyar nemzeti politika nyer legprezansabb kifejezést. A „Budapesti Hirlap” sikerének egyéb tényezői a régi maradtak: a kitűnően szervezett szerkesztőség, s a közönségnek gyors és hű kiszolgálása, tekintet nélkül a költségekre. Minden fontosabb bel- vagy külföldi esemény felől rendszeres levelezőn kívül saját külön tudósító értesítőközvetlenül: a távirati szolgálat immár oly tökéletesen van berendezve, hogy elmondhatjuk: nem történik a világon semmi jelentékeny dolog a nélkül, hogy a „Budapesti Hirlap” arról rögtön ne adjon hírt és kimerítő tudósítást. A „Budapesti Hirlap” politikai cikkeit Kaas Ivor báró, Rákosi Jenő, Grünvald Béla, Balogh Pál írják más kiváló hazai publicistákkal, híven a lap független, magyar, pártérdekeket nem, csak nemzeti érdekeket ismerő szelleméhez. Politikai hírei széles körű kötetések alapján a legmegbízhatóbb forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósításokat a gyorsírói jegyzetek alapján szerkeszti s az ülések külsőségeit vidám csevegésekben tárgyalja. Magyarország politikai és közelele felől távirati értesülésekkel látnak el rendszeres levelezőink, minőkkel minden városban, sőt nagyobb községekben is bír a lap. Európa összes metropolisáiban, Londontól Konstantinápolyig, saját tudósítók vannak, a kik úgy az ott történő eseményeket, mint az elektromos dróton oda futó híreket rögtön megtáviratozzák. A külföldi rendszeres tudósítók kívül minden fontosabb esemény felől a szerkesztőség külön kiküldetésű tagjai adnak gyors és bő értesítést. A „Budapesti Hirlap” a célokra havonként oly összeget fordít, mint a mennyi ezelőtt 10 évvel még egy-egy hirlap egész költségvetése volt; de sikerült is elérnie, hogy ma a legjobban, leggyorsabban értesítő organuma a sajtónak. A „Budapesti Hirlap” Tárca-rovata a lapnak egyik erőssége s mindig gondot fordít rá, hogy megmaradjon előkelő színvonalán. A közgazdasági rovatban a magyar gazda, birtokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, ami szükséges. A regényesarnokban csak kiváló írók legújabb műveit közöljük. — Az előfizetés feltételei: Egész évre 14 frt, félévre 7 frt, negyedévre 3 frt 50 kr. egy óra 1 frt 20. Az előfizetéseket vidékről legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhetők következő cím alatt: A „Budapesti Hirlap” kiadó-hivatalának, IV. kerület, kalap-utca 16. szám.

— **A Pesti Hirlap,** mely a január—márciusi évnegyedben két regényt és két elbeszélést közölt Regényesarnokában, a jövő negyedre egyebek közt ismét egy zenzációs bűnügyi regényt helyez kiállításba, mely azonban nem fog egy hónalt tovább tartani. Ad a Pesti Hirlap előfizetőinek külön kedvezményként sorsolási és zenemellekletet is két hetenkint s ezzel csakugyan egyedül áll a magyar hirlapirodalomban. Hogy minderről a mi történik, benn vagy az ország határain túl, a Pesti Hirlap gyorsan és kimerítően szokta olvasóit értesíteni, azt a bel- és külföldi tudósítók egész legiója teszi neki lehetővé. Odaig fejlődött immár a hirlapírás nálunk, hogy nem is bír az, mit nem a táviró közvetít s e megsürgönyözött hírek tekintetében is a Pesti Hirlap elvitatlanul első helyet foglal el. Nem csoda tehát, az a rohamos és példátlan mervő elterjedés, mely osztályrészeül jutott, s mely immár azt teszi szükségessé, hogy nem is egy, de két rotációs gépen nyomják. Méltán ajánlhatjuk tehát a közkeveltségű lapot magunk részéről is. Előfizetési ára negyedévre 3 frt 50 kr., egy óra 1 frt 20 kr. A kiadóhivatal (Budapest, Nádor-utca 7. sz.) mutatványszámokat is szívesen küld egész hétig.

Vasuti menetrend.

(Pusztá-Tenyő—Kun-Szent-Márton—Szentés között.)

Érvényes 1888. november 1-től.

Szentés—Szolnok.	
Szentés (vend.)	5 ó. 36 p. éjjel, 1 ó. 15 p. d. u.
Töke	6 ó. 13 p. éjjel, 1 ó. 48 p. d. u.
K.-Szt.-Márton	6 ó. 58 p. d. e. 2 ó. 23 p. d. u.
P.-Homok	7 ó. 37 p. d. e. 2 ó. 51 p. d. u.
Tisza-Földvár	8 ó. 05 p. d. e. 3 ó. 03 p. d. u.
Martfű	8 ó. 23 p. d. e. 3 ó. 18 p. d. u.
Kengyel	9 ó. 04 p. d. e. 3 ó. 44 p. d. u.
Pusztá-Tenyő	9 ó. 31 p. d. e. 4 ó. — p. d. u.
Szajol	10 ó. 01 p. d. e. 4 ó. 20 p. d. u.
Szolnok (vend.)	10 ó. 30 p. d. e. 4 ó. 46 p. d. u.
Budapestre érk.	1 ó. 55 p. d. u. 8 ó. 20 p. éjjel.
Szolnok—Szentés.	
Budapestről indul	7 ó. 40 p. d. e.
Szolnok (vend.)	8 ó. 20 p. d. e.
Szajol	4 ó. 07 p. éjjel, 11 ó. 50 p. d. e.
Pusztá-Tenyő	4 ó. 31 p. éjjel, 12 ó. 17 p. d. u.
Kengyel	4 ó. 59 p. éjjel, 1 ó. — p. d. u.
Martfű	5 ó. 30 p. éjjel, 1 ó. 22 p. d. u.
Tisza-Földvár	6 ó. 02 p. d. e. 1 ó. 41 p. d. u.
Homok	6 ó. 15 p. d. e. 1 ó. 52 p. d. u.
K.-Szt.-Márton	7 ó. 30 p. d. e. 2 ó. 28 p. d. u.
Töke	8 ó. — p. d. e. 2 ó. 54 p. d. u.
Szentés (vend.)	8 ó. 34 p. d. e. 3 ó. 25 p. d. u.

A csongrád—félegyházi h. é. vasut menetrendje.

Érvényes 1888. szept. 16-ától.

Szeged—Csongrád.

Szegedről indul	11 óra 9 perc de., 2 óra 18 perc du.
Félegyházáról	12 óra 15 perc és 5 óra 40 perc du.

K.-K.-Szállásról 12 óra 48 perc du., 6 óra 12 p. este.
Csongrádra érk. 1 óra 11 perc du., 7 óra 03 p. este.

Csongrád—Szeged

Csongrádról indul 9 óra délelőtt, 2 óra 15 perc du.
Kiskun-Szállásról 9 óra 52 perc de.; 3 óra 1 perc du.
Félegyházáról 10 óra 29 perc de., 3 óra 36 perc du.
Szegedre érk. 1 óra 05 perc és 4 óra 59 perc du.

Félegyházáról Budapest felé indul:

Gyorsvonat 11 óra 50 perc de. Személyvonat 4 óra 18 perc du.
Omnibuszvonat 7 óra 18 perc délelőtt.

Gőzhajózási menetrend.

A felső Tiszán Szeged és Szolnok között.

(Érvényes 1889. mártius 26-tól további intézkedésig.)

Főfelé.

Szegedről Szolnokra: vasárnap és szerdán reggel 5 órakor.
Szentésről Szolnokra: vasárnap és szerdán délelőtt 10 óra előtt nem.

Lefelé.

Szolnokról Szegedre: kedden és pénteken reggel 5 órakor.
Szentésről Szegedre: kedden és pénteken délelőtt 10 óra előtt nem.

A csongrádi ügynökség felhagyatván, oda csak bérmentesített szállítmányok vétetnek fel, s az állomás. ugy, mint eddig, a hajók által érintetni fog.

A kispiacra levő **Grünvald-féle** háznál **több rendbeli lakás és egy bolthe-lyiség** Szent-György naptól kezdve haszn-berbe kiadó. — *Értekezhetni iránta, a dél-előtti hivatalos órák alatt, a szentes-vi-déki takarékpénztárnál.*

ÉRTESÍTÉS.

A beállott kedvező pénzviszonyok következtében

a szentesi takarékpénztár

igazgatósága értesíti a n. é. közönséget, hogy a f. évi mártius hó 1-től

váltó-kölcsön kamatát

a helyben legalacsonyabb százalékra leszállította, és pedig: 2000 frttól feljebb

6 $\frac{1}{2}$ %-ra, ezen alóliakat 7 $\frac{1}{2}$ %-ra.

Mely körülmény még annyival jelentékenyebb előnyökben részesíti a n. é. közön-séget, hogy ezen kamattételeken felül sem irás, sem más címen a kölcsönök után jár-u-lékot nem számít, hanem ezen tiszta kamatozási kedvezményt hozta be.

Szentés, 1889. ápril 1.

Az igazgatóság nevében:

VÁRADY LAJOS,
igazgató.

SIMA FERENC KÖNYVNYOMDÁJA

SZENTÉSEN.

Elvállal minden, a

könyvnyomdászat körébe vágó munkákat,

ugymint:

diszes számlák, jegyzékek és tudósító levelek, eljegyzési és esketési kártyák, izléses meghívók és táncrendek, étlapok, városi és községi hivatalos nyomtatványok;

ARJEGYZÉKEK, CIM-, ASZTALI ÉS NÉVJEGYEK, GYÁSZLAPOK,
táblás kimutatások, takarékpénztári mérlegek, időszaki és folyóiratok, hirlapok, művek, diszes kivitelű szalag-aranyozásokIPAR ÉS KERESKEDELMELMI KÖRLEVELEK,
ügvyédi és irodai nyomtatványok, levélpapírok és borítékok cégnyomással, falragaszok stb. stb. minden szín és nagyságban
gyors, pontos, izléses és jutányos áron.

Ugyanitt a

„SZENTESI LAP”

című vegyes tartalmu közlönyre, mely immár a tizenkilencedik évi folyamába lépett, — előfizetések elfogadtatnak, hirdetések felvétetnek.